

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdkaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2.

Den 15de Oktober 1880.

30te Aargang.

Pionersdagen.

Den 33te Marsfest. — Stor Jubel og Højtidelighed.

(Fra «Deseret News.»)

(Fortsat fra Side 8.)

Ejenesten i Tabernaklet begyndte kl $1\frac{1}{2}$ Form., til hvilken Tid Huset var fyldt til det Yderste, idet omrent 15,000 Personer deltog i Festlig-hederne, medens mange Tusinder maaatte blive ubensror. Bygningen var for denne Lejlighed bleven dekoreret paam og afgav i Sandhed et prægtigt Skue. I den vestre Ende paa hver Side af det store Orgel, saae man Fremstillingen af Utah, saaledes som Pionerne fandt det i 1847 og som det er for Nærhærende. Syd for Orgelet var en Lmnd af Thyretreer og sage brush* med udstoppede Figurer af Hjorte, Bosser og andre vilde Dyr, som kunde ses mellem Grenene. I Nørheden deraf var oprejst et Indianertelt, foran hvilket sad en lamanitist Familie, kledt i en karakteristisk Dragt. Ovenover det Hele stod „1847“ med store

Tal. Lige over for, paa Orgelets nordre Side, var en smagfuld Fremstilling af et nymodens Beboelseshus, med hvide Gardiner, Stole, Sofaer osv. synlige gjennem Dørene og vinduerne, medens der foran og omkring Huset var en frodig Væxt af forskellige Slags Planter og Blomster, der tilsammen dannede en dejlig Løvhytte, i hvilken der sad flere smukt klede Damer og Børn. Lige foran var et lille Springvand i fuld Gang. Alt dette havde Marsstallet „1880“ til Overstrift, ligeledes med store Tal. Ovenover begge Fremstillinger var Unionsflaget anbragt. Foran og nord for Orgelet var der opstillet to store Portræter af Præsident Young. Koret og Talerstolen havde man ladet beholde sit sædvanlige Udsigende, med Undtagelse af Bislopernes Forhøjning, der var skjult af en stor Platform, som var blevet opført foran den Skillevæg, der adskiller Forhøjningerne fra Forsamlingen. Det Løvverk,

* En for den amerikanske Orken seregen Slags Malurt.

der tidligere hang ned fra Balkonen, var blevet ombryttet med en Feston af frile Fyrrekriste. Paa Kapitelerne af de Søjler, der bære Galleriet, var forstjelligfarvede Bogstaver, der dannede Ordene: „Gud velsigne vort Bjørghjem.“ Midt i Førsamlingen var opstillet en stor Fontene, hvorfra Vandet sprang uafbrudt saa længe Højtidelighederne varede. Den fra Bygningens Centrum store nedhængende Blomsterkrone var smykket med en Mængde Unionsflag, medens den øvrige Dekoration under Loftet forblev uforandret. Udsmykningen af det Indre, der altammen var saa skønt og smagfuldt, var udført af Damekomiteen for Dekorationen, assistert af andre Damer fra forstjellige Wards, som beredvilligt esterkom Anmodningen om Hjælp.

Bygningens Indre var afmaalt saaledes, at Publikum og de forstjellige Afdelinger af Processionen havde hver faaet sin Plads anvisst. Hele Galleriet, med Undtagelse af to Afdelinger i den vestre Ende, benyttedes af det store Publikum. Midt paa Platformen, foran Forhøjningen, var stillet et Bord, hvorfra Forhandlingerne ledtes af Joseph E. Taylor, der var Ceremonimester. Paa hver Side af ham var anbragt Sæder, som optoges af Pionererne, og paa begge Sider af dem havde de 24 Par, der repræsenterede Dagen, deres Plads. Af disse vare Damerne paa den nordre og Herrerne paa den sydre Side. Den anden Række Bænke benyttedes af de tilstedevarende Medlemmer af Bions Lejr og bag ved dem sad Medlemmerne af Mormonbataillonen. Nærmest bag disse sad Repræsentanterne for de forstjellige Nationer. Paa den nordre Side af Platformen sad Personerne fra den dramatiske Pragtvogn, og paa den sydre Side de fra Undervisningens Bogn, begge i maleriske Grupper. President Taylor og Apostlene,

Stauspræsidenterne, det præsiderende Bispedømme og andre af Præstedomets Autoriteter benyttede deres sædvanlige Sæder paa Forhøjningerne. Den kvindelige Hjælpeforening havde Plads lige vest for Hurtigstrivernes Forhøjning, der stod paa sit sædvanlige Sted. Sangkorset tilligemed Croxalls Hornmusikkorps havde ligeledes sin sædvanlige Plads umiddelbart foran Orgelet. Paa hver sin Side af Forhøjningen var 10de Wards og Beesleys Musikkorps. De andre Dele af Processionen vare anviste Sæder paa Tilhørerpladsen. Medens Folket strømmede ind, spillede Beesleys Musikkorps flere udvalgte Numre.

Førsamlingen blev kaldet til Orden af Dagens Signalblæser, Chas. M. Evans, der blæste et Signal paa Pionerernes gamle Horn, som benyttedes under Rejsen over Sletterne. Tabernaklets Sangkor assang derpaa den smukke Hymne: „O praise God, all ye nations.“

Eldste George D. Cannon opsendte dernæst følgende

Bøn:

O Gud, vor evige Fader; vi dine Børn have forsamlet os i Dag for at fejre en Fest til Grindring om dit Folks Pionererers Ankønst til denne Store Salt-sødal, og vi komme frem for Dig, vor himmelste Fader, ved denne Lejlighed med Hjertet fuldt af Takkemmelighed og Pris for al den Godhed og Mistkundhed, som Du har bevist os, dit Folk, siden dine Ejendomme betraadte denne Dal. Vi følé os ved denne Lejlighed tilskyndede til at høje os i Ydmighed for Dig for dine mange og store Belsignelser, som Du har tildelt os, dine Ejendomme og Folk. Du har ledt dit Folk frem og har grundfestet dem i disse Bjerge. Du har beskyttet dem mod deres Fjender. Du har ladet dem, som vare adspredte, dem, som blevet berøvede deres Ejendele, som blevet

drevne af Pøbelen, som maatte flygte for grusom Forfolgelse, blive et stort og talrigt Folk, til Opfyldelse af de Profetier, som Du inspirerede dine Ejener til at udSIGte, baade før de kom her til og medens Du førte Dem hid. Maar vi, o Fader, skue tilbage paa de henrundne Aar og naar vi sammenligne Fortiden med Nutiden, da erkjende vi, at vort Sprog er alt for usædligkomment til at kunne udtrykke vores Hjerters tanker og Begegelser. Men Du hjælper vores Folkeselskaber, Du hjælper de hemmelige Tanker, som gjennemtrydje vort Indre, og Du kan skue ned fra Himmelten, din hellige Bolig, og se os samt antage vor Tilbedelse paa denne Dag. Du har sparet mange af dine Ejeneres Liv og ladet dem skue denne store og herlige Dag. Vi bede Dig, at Du fremdeles vil beskytte dem, ja, disse Fædre og Mødre i Israel, som i din Kirkes tidligere Dage vare bestjæftigede med at legge Grundvolden til dit Værk her paa Jorden, dine Ejener og Ejenerinder, som boede i Kirtland, som boede i Missouri og Illinois, dine Ejener, som udgik i Zions Lejr, dine Ejener, som gik ud med Battallionen, dine Ejener, som udgjorde Pionerernes Skare, der ledede Vejen tværs over Ørkener og Sletter til dette Bjærgghjem, som Du har beredt for dit Folk. Spar deres Liv, o Fader; velsign dem og deres Børn efter dem; og dine Ejener, som have været trofaste til Sandheden i den henrundne Tid, lad dem aldrig, saa længe Tiden vedvarer og Jorden staar, mangle Mand af deres egen Slægt til at staa frem for Dig, islaedte det hellige Præstedomme og opfyldende deres Pligter som dine Ejener iblandt Folket. Vor Fader, vi takke Dig fordi Du har ledt os her til. Vi takke Dig, at Du har ladet alle Ting være saa gunstige for os, som tilfældet har været i den

henrundne Tid, saa at Du, uagtet de Ugudeliges Bestrebelser for at ville tyrannisere over dine Hellige og paalægge dem tunge Byrder, dog har bevaret os og opholdt os som et frit Folk, nydende en Frihed, som vi kunne paaskjonne, naar vi sammenligne den med Fortidens Forfolgelses og Undertrykkelser. Vi fryde os paa denne Dag, vor Fader, over den Frihed og det Privilegium, som vi nyde ved saaledes at kunne samles til sammen ved denne Lejlighed og i denne Proceszion, som dit Folk har ordnet til Minde om denne Dags Betydning og Oprindelse, og for at udtrykke deres Fryd og Glede i Dig, vor Fader i Himmelten, for hvad Du har gjort for dem. Vi bede Dig, vor Fader, at dit Folks Frihed fra denne Dag af maa vedblive at tilbage, at Undertrykkelse maa ophøre, at ethvert Lag, som vores Fjender søger at paalægge os, maa blive brudt, at enhver Lænke maa sonderbrydes, og at dette Land, som Du har velsignet i en saa vidunderlig Grad, og som Du har gjort frugtbart samt dannet til et behageligt Opholdsted for Mennesker og Dyr, maa blive et fuldstændig Friheden's Land for alle dem, som ønske at leve i Overensstemmelse med Friheden's sande Principer, at Retfærdighed maa blive fremherlende, Synd og Uretfærdighed blive undertrykt, og at de Sagtmadige, Ydmige og Fattige maa faa deres Rettigheder og nyde dem, ligemeget hvad deres Tro og Anstuelser end maa være, ligesaa vel som de Rig, de Stolte og Hovmodige og dem, som vilde undertrykke deres Medskabninger, dersom de havde Magt dertil. Tilsted, vor Fader, at disse Velsignelser maa blive os tildelte, og at dette Land maa i Fremtiden være mere gunstigt for Udviklingen af ethvert Princip, som tilhører god Regierung og sand Retfærdighed, end det har været i den henrundne Tid,

og at dit Folk maa voxe og tiltage i Antal samt udbrede sig til høje og til venstre, indtil disse Bjerges Dale blive opfyldte af de Retfærdiges Sæd, af Mænd og Kvinder, som ville statte Sandhed og Dyd, Retkaffenhed, Retfærdighed og Patriotisme mere end deres eget Liv, og som trods alle Farer ville bevare disse Principer for dem selv, deres Børn, deres Esterkommere og Menneskeslægten i Almindelighed. Vor Fader, som er i Himmelten, vi føle os paavirkede til paa denne Dag at priise dit store og hellige Navn i denne Forsamling af Folk. Vi bede Dig, vor Fader, at Du vil modtage vort Hjertes inderlige Tak, fordi Du tillader os at skue denne Dag, der staar saa herlig i dit Folks Minde. Og vi bede Dig, at Du vil velsigne denne Dags Forhandlinger her i dette Tabernakel, at Du vil lade din Helligaand hvile over dem, som skulle tale, synge og spille, samt over Enhver, som skal gjøre Noget somhelst for at bidrage til denne Dags Glæde. Vi indvie denne Forsamling til Dig. Vi indvie til Dig, vor Fader i Himmelten, alt hvad vi have, med en Kundskab om, at vi ere dit Folk, at Du er vor Gud, vor Fader, vor Beskytter og vor Skaber. Vi indvie vore Hustruer og Børn, vore Forder, disse Dale og Bjerge, disse krystallklare Floder og Bakke, disse vores private Boliger samt de Bygninger, der benyttes til dit Folks Gudsdyrkelse og Skoleundervisning. Vi indvie alle disse Ting til Dig, tillige med alt hvad vi eje, og anraabe Dig, vor Fader, at Du ved denne Lejlighed vil antage denne Indvielse; lad din mægtige Arm omgive og beskytte os i Fremtiden, ligesom i Fortiden, saa at vi formedelst vor Renhed og vor Lydighed til dine Love og Befalinger maa blive et stort og mægtigt Folk. Alt dette bede vi Dig om, vor Fader, i vor Her-

res og Forløzers Jesu Kristi Navn. Amen.

Efter Ønnen gjengav Crozalls Musikkorps et smukt Udvalg af Nationalmelodier paa en fortinlig Maade, og lønmedes med livligt Bisald.

Apostlen Wilford Woodruff stod derefter frem og holdt følgende Tale om Zions Lejr, Mormonbatallionen og Pioncerne:

Jeg fremstaar for at gjøre nogle bemærkninger angaaende tre Klasser af Mænd, som findes i denne store Forsamling i Dag, nemlig de Overlevende af Zions Lejr, Mormonbatallionen og Pioncerne. Historien om hvilken som helst af disse tre Klasser vilde fylde et helt Bind, og det vilde forde en Tale paa over en Time til blot at give et kortfattet Omrids af deres Rejsjer og Arbejder, men Dagens Program vil kun tillade mig at benytte nogle faa Minutter til hver enkelt Klasse.

Jeg vil først tale om Zions Lejr. I 1833 blev Guds Hellige uddrevne fra Jackson County, Missouri, af en lovlos Pøbel. Nogle blev myrdede, Andre blev grusomt påslede og efter Andre blev tærede og fædrede; deres Huse blev brændte, deres Ejendomme ødelagte, og de blev drevne over Floden, pengeløse og næsten blottede for Alt. Raadet i Zion udstedte da en Opsordring til Folket om Frivillige til at rejse til Kirtland, 1000 Mil borte, for af Profeten Joseph at faa Raad om hvad de skulde gjøre. Parley P. Pratt, der tillige med sin Familie var blottet for alle jordiske Underholdningsmidler, og Lyman Wight, hvis Hustru laaude i Skoven ved Siden af en Træstamme med et Barn, 3 Dage gammelt, uden Føde, Ly eller tilstrækkelige Klæder, tilbøde sig at ville gaa for at indhente Raad af Guds Profet. Medens de udrevne Hellige laa i denne sorgelige

Stilling, indtraf, Natten mellem den 12te og 13de Novbr., en af de mærkværdigste og mest storartede Meteorregn, som man nogensinde har kjendt.

Da Eldsterne Pratt og Wight ankom til Kirtland, fortalte de deres sørge-lige Historie til Profeten Joseph, som adspurgte Herren om hvad han skulle gjøre. Herren bød ham at samle Styrken af Guds Menighed, Kirkens unge og middelaldrende Mænd, og gaa til Missouri med dem for at befri Zion (Se Pagtens Bog 101 Stk.; ny eng. Udgave 103 Stk.) Det var Guds Villie, at han skulle samle 500 Mænd, men Rejsen maatte ikke foretages med mindre end 100. Herrens Hellige samlede derpaa 205 Mænd, af hvilke de fleste begyndte Rejsen fra Kirtland i Foraaret 1834. Dette var den første Gang, jeg nogensinde saae Profetens Ansigt eller nogen af disse Medlemmer af Zions Lejr. Vi blev organiserede i Kompagnier paa ti, med en Kaptein over hvert, og Herrens Profet overtog selv Ledelsen over Selskabet, medens det under Navn af Zions Lejr rejste omtrent 1000 Mile fra Kirtland, Ohio, til Clay County Missouri.

Tiden i Dag tillader mig ikke at give ret meget af denne Rejsets Historie, men Herrens Raad og Ord gjennem hans Profet og deres Opfyldelse, samt vore Glæder og Sørgen i Forbindelse med disse Scener og Tildragelser, ere dybt indpræntede i vore Hjørter, og Historien derom vil leve i Tid og Ewighed. Vi blev for flere hundrede Mile fulgte af Spioner, der søgte at udfinde Formaalaet for vor Mission. Vi havde i Lejren flere Dreng, af hvilke George A. Smith var en af de yngste. Naar de kunde komme til at tale med ham alene, havde de altid en Mångde Spørgsmaal at give ham, thi de syntes, han saae ensfødig nok ud til at de kunde saa den forsynskede

Underretning af ham. Følgende Spørgsmaal blev ofte rettede og besvarede:

„Hvor er Du fra, min Dreng?“

„Fra Østen.“

„Hvor rejse I hen?“

„Til Vesten.“

„Hvad rejse I for?“

„For at se hvor vi kunne saa det bedste og billigste Land.“

„Hvem er Eders Ansører?“

„Undertiden En og undertiden en Anden.“

„Men hvad er Navnet?“

„Kaptein Wallace, Major Bruce, Orson Hyde, James Alred“ etc.

Dette var omtrent al den Besked, Spionerne fik af Nogen fra Lejren, naar de spurgte dem ud.

Eftersom vi nærmede os Clay County, Missouri, blev Beboerne af Jackson County meget urolige, og en Færgebaad med 12 Mænd sejlede over Missourifloden til Clay County, hvor de i Liberty Raadhús sammenkaldte et Møde af Indbyggerne og holdt opflammende Taler for at ophidse Folket til at gaa ud og ødelægge Mormonlejren. Men Indbyggerne af Clay County foltte sig ikke tilbøjelige til at gjøre det. Samuel C. Owen og James Campbell vare Ledere for dette Jackson County Selskab. Campbell svor, at „Orne og Høje skalde øde hans Hjælp, dersom han ikke inden to Dages Forløb ganske havde ødelagt Joe Smith og hele hans Hær.“ Disse tolv Mænd gik tilbage til Færgebaaden og gjorde Forsøg paa at sætte over Floden, efter at Mørket var faldet paa, men da de vare komme omtrent midt paa Floden, sank Baaden, som om den havde været af Bly, og syv af de tolv druknede. Owen drev omtrent fire Mile ned ad Floden med Strømmen og landede om-sider paa en Ø. Da han mærkede, at han ikke kunde naa Flodbreden med sine

Klæder paa, afklædte han sig, svømmede fra Øen ved Daggry og kom endelig i Land aldeles nøgen. Idet han søgte at finde Vej, vandrede han gjennem et Bussads af høje Mælder, og da han næede Bejen, lagde han sig ned ved en Træstamme næsten helt forkommen af Kulde og i store Smærter af Mældernes Branden paa hans nøgne Lemmer. Efter en Stunds Forløb erholdt han af en Kvinde, som kom ridende forbi, et Shawl til at skjule sin Nøgenhed med, indtil han kunde komme frem til et Hus. Saaledes blev han overbevist om, at der var hverken Fornøjelse, Tilsredsstillelse eller Penge at vinde ved at stride imod Mormonerne. Omrent tre Uger senere sandtes Campbells Skelet fire eller fem Mile ned ad Floden paa en Bunk Drivtømmer, idet Ørne, Høge, Ravne, Krager og andre vilde Dyr havde ædt Kjødet fra Venene og Øjnene ud af deres Huller, i Overensstemmelse med hans egen uugadelige Forudsigelse. Saaledes fandt han det Ord at være sandt, hvor der figes: „Med hvad Maal I maale, skal Eder igjen tilmaales.“

Desuagtet blev der samlet en Pøbelhob i Jackson County, bestaaende af baade Hestfolk og Fodsfolk, som gik over Floden ind i Clay County i den Hensigt at angribe og ødelægge os. Vi havde lejret os paa den østre Side af Fishing River, i Nærheden af et Baptist Kapel, og her havde de bestemt sig til at levere os et Slag. Vejret var klart og ikke en Sky saas paa himmelen. Saasnart vi havde faaet vore Delte opslaaede, rede to Mænd gjennem vor Lejr; de bandede forsædligt og svor, at vi skulle blive et Helvedes Bytte før Morgen. Da de rede ud af Lejren, viste der sig i Nordvest en lille Sky, der begyndte at udfolde sig ligesom en Rulle, og snart var himmelen overtrukket med kulsorte Skyer. Nogle

saa Minuter senere flammede Lynene, Tordenen bulbrede og Regnen faldt i Strømme, ledtaget af en frygtelig Hagl, der snart bedækkede Jorden med et hvidt Dække. Nogle af Haglstenene vare paa Størrelse med Stærceg. Vi maatte alle flygte ind i Kapellet for at finde Beskyttelse. Profeten Joseph var iblandt de Sidste, som kom ind. Floden, som man næsten kunde gaa tørskoet over den Gang, vi lejrede os, steg tyve Fod, saa at ingen Ejende kunde naa os fra Vest, og Rygterne, som kom fra Øst, maatte flygte ind i et Skolehus og hvorsomhelst de kunde finde Ly mod Haglene, der faldt paa dem. Deres Heste løbe løbst paa Grund af Stormen og Haglene og spredtes mange Mile omkring i Skoven med deres Sadler og Bidslør paa; de blev ikke fundne førend mange Dage derefter. Der fortaltes, at Hestfolks Anfører havde sagt, at det var forunderligt at de aldrig kunde gjøre Forsøg paa at ødelegge Mormonerne, uden at der jo skulle komme en forbandet Haglstorm eller en eller anden forbandet Ting til at forhindre det. Men vi var taknemmelige til Herren, fordi han havde stridt for os og befriet os, samt for at vore vores Ejender dersteds ikke østere gjorde Forsøg paa at angribe os.

Et Par Dage derefter (22de Juni) blev den bekjendte Abenbaring ved Fishing River given, som er nedstrevet i Pagtens Bog, 102 Stk. (ny eng. Udg. 105 Stk.) Fra den Dag af bleve Folkes Hjælper i Clay County blødgjorte, hvorfor vi fortsatte vor Rejse ind i Countiet og lejrede os til sidst paa Broder Burgetts Landejendom; her gjennemgik vi, til Opfyldelse af Herrens Ord gjennem Profeten Joseph, stræffelige Lidelser*.

* Lejren led nemlig frygtelig af skela og 17 af Bredrene døde.

hvilke aldrig vil kunne glemmes af noget Medlem af Zions Lejr.

Efter nogle faa Dages Ophold og efter at have ordnet Kirkens Anliggender i Madison County, vendte Profeten Joseph tilbage til Kirtland, tillige med saadanne Medlemmer af Zions Lejr, som havde Familier, medens de, der ikke vare gifte, forbleve i Missouri, indtil de gik ud i andre Dele af Landet for at prædike Kristi Evangelium. Den Erfaring, som Medlemmerne af Zions Lejr vandt paa denne Rejse, er af større Værdi end Guld, og Historien derom vil nedarves gjennem alle tilkommende Slegter.

I Forbindelse med disse faa Ord ønsker jeg at sige til de Overlevende af Zions Lejr: Lader os vore tro til Gud, tro til vore Bagter, tro til alle Jesu Kristi Evangeliums Principer og tro til Guds Kirke og Rige, indtil vi have fuldført vort Vidnesbyrd her i Kjødet til Guds og Menneskers Ere, saa at vi alle paa Opstandelsens Morgen maa møde hverandre som trosfaste Medlemmer af Zions Lejr.

En Levning af Mormonbatallionen er nærværende hos os i Dag. Medens vi efter Uddrivelsen fra Nauvoo befandt os paa Vejen til Klippebjærgene, forlangte vor Regjering os til at tilvejebringe en Batallion paa 500 Mand til at deltage i vores Lands Krig mod Mexico. Denne Opsordring var i Forhold til Mormonlejrens Størrelse ti Gang større end det, man forlangte af nogen anden Del af vor Nation, og dette tillige medens vi befandt os i Ørken i et Indianerland. Enten nu vor Regjering forventede at vi vilde efterkomme Opsordningen eller ikke, skal jeg ikke sige, men jeg tror vi have god Grund til at an-

tage, at Planen var lagt af visse Personer for at affstedkomme vor Ødeleggelse, dersom vi ikke efterkom Opsordningen. President Young sagde: „Ja, vi ville tilvejebringe denne Batallion, selv om vi maa tage den aldeles af vores Eldsters Krebs?“ Og Batallionen paa 500 Mand blev bragt paa Venene og de ni Tiendedebele af den var egsaa Eldster af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. De blev udmynstrede og toge affsted paa deres ejendommelige Felttog, efterladende deres Hustruer og Børn, Kreaturer og Bogne, samt deres aldrende og svage Beimer paa de øde Sletter, udsatte for den største Fare for de Vilde, som omringede dem. Det tog Hovedstyrken af vor Lejr. Vi maatte affaa næsten alle vore Kusse; iblandt Andre lod jeg alle mine gaa med. I blandt deres Antal var James Ferguson, som jeg sit anset som Historiestriver for Kompaniet A, der stod under Kaptein Hunts Kommando; han blev tillige mer eller mindre for hele Batallionen.

Denne Batallion af „Mormon Eldster“ modtog Apostelstabets Befsigelser, og Medlemmerne begyndte deres Pilgrimsrejse muntre og glade, idet de forstode, at de ligesom Bederen i Busken skulde tjene som et Offer for Israels Frelse. Det dannede et af de ny og besynderlige Træk af den sidste Uddeling, thi aldrig siden Verdens Begyndelse har det været kendt, at 500 Israels Eldster, bærende det melkisbedrifte Præstedomme, ere udgangue i Krig for en Nation, som havde bortbrevet dem af dens Midte ud i en srygtelig Ørken for at omkomme af Hunger eller blive dæbte af Bjærgenes og Sletternes Vilde, og dette endog for deres Religions Skyld.

(Fortsættes paa Side 27.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Kirkens aandelige Enighed.

Kirkens aandelige Enighed er en Gjenstand af overordentlig stor Vigtighed. De Hellige som et Samfund kunne ikke være antagelige for den Allerhøjeste, naar Uenighed eksisterer iblandt dem. Dette har ikke Hentydning til Individer, men til Kirken som et Hele; thi medens et Folk som et Samfund beragtet undertiden ikke bliver fuldkommen anerkjendt af Herren, kan der findes mange Personer deri, som staa retsædiggjorte for Guds Alsyn.

At Herren ikke kan anerkjende Noget, hvori Uenighed og Splid er fremherskende, er ganske klart. Han kan ikke antage det, som er fejlagtigt og forkert, og Mangel paa Harmoni og Enighed er netop Bevis for Tilstedeværelsen af saadant. Sandheden kan aldrig blive uenig med sig selv, men vil derimod altid sammensmelte ligesom den harmoniske Gjengivelse af et vel komponeret Stykke Musik, naar enhver Deltager forstaar og udfører sin Part med mesterlig Duelighed og Fuldkommenhed.

Ehvært Medlem af Kirken burde være vejledt af en saadan Aand, som vil bidrage til at styrke de Helliges aandelige Enighed. Den, som er i Besiddelse af og som spreder omkring sig uogen modsat Indflydelse, er i større eller mindre Grad under Satans Herredømme, hvis Formaal er at adsplitte og afdelkomme Uenighed. Saa nødvendig er denne Enighed, at næsten alle Slags Belsignelser ere udlovede paa Betingelse af dens Tilstedeværelse. At visse Personer formedelst deres Trofasthed og Udgørelse af personlig Tro, kunne, som vi have mange Exempler paa, bringe Herrens Gaver og Belbehag ned over sig, er saadt nok, men der gives Maadegaver, som ikke kunne erhødes uden formedelst en forenet Samvirken. Naar saadanne større Belsignelser blive givne, sker det formedelst Ansøgernes aandelige Enighed. Naar derimod Uenighed er tilstede iblandt disse, som auraabe for Maadens Trone, er der intet fuldkomment Løste givet om Bønhørelse.

Kirkens Organisation er det mest fuldkomne styrende Maskineri, som vi have nogen Kundskab om, og dersom enhver enkelt Del deraf er i en sund Tilstaud og udfører dens bestemte Funktion paa den rette Maade, vil den mest fuldkomne Enighed eksistere iblandt Guds Folk. Eftersom Organisationen er fuldstændig, er der en retmaessig Plads for ethvert enkelt Individ, som har forenet sig med Verket. Alle indtage en eller anden Stilling i Forbindelse med det store religiøse Legeme, og en Stilling, som af den rette Myndighed er blevet denne eller hin awist, burde eres og hædres af Bedkommende, og man burde aldrig prøve paa at slippe fri for den, thi et saadant Førsøg vil i Sandhed forårsage Disharmoni og Ondt.

Formeugen Vigtighed kan ikke tillægges det Nødvendige af at ethvert Individ i Kirken modarbejder Tilbøjeligheden til at ville raade over dem, som præsidere. Den mest fuldkomne aandelige Harmoni burde være fremherskende mellem dem, som præsidere, og dem, som præsideres over. For at dette kan blive Tilsæddet, maa begge Parter gjøre deres Pligt. Den, som præsiderer, burde gjøre dette i

Sagtmobighed og Retfærdighed, og den Underordnede skulle lægge Bind paa at lære sine Foresattes Følelser at hænde med Hensyn til saadanne Ting, som vedgaar den Virkekreds, hvori han beveger sig, og saa handle i Overensstemmelse dermed. En saadan Handlemaade vil have Frembringelsen af Styrke og Magt til Følge.

Spørgsmaal om Et eller Andet kunne maaſſe opſtaa, hvorom en Person gaarſtig kunde aſvige fra hans Foresattes Anſtuelſer med Hensyn til Maaden og Midler; men det vil dog være den Underordnedes Pligt at ſætte sine Foresattes Anſtuelſer igjennem fremfor sine egne, eftersom Anſvaret deraf paahviler den højere Myndighed. Der ſiges til samme Tid, at der gives Undtagelſer til alle almindelige Regler, og dette kan ogsaa være Sandhed med Hensyn til denne. For Exempel: Dersom den præſiderende Myndighed ſtulle vælge en Fremgangmaade, ſom vilde være til Skade for Guds Værk, da kunde det, under viſſe Omſtændigheder, blive den Underordnedes Pligt at hendrage en endnu højere Myndigheds Opmerksomhed til Sagen, forudſat at det ikke var gjort allerede i Forvejen.

Man træffer undertiden paa rafſloſe Personer, ſom ikke ere villige til at lade sig lede eller styre, men de ere forholdsvis ſaa i Kirken, hvilket er et stort Held, thi Modbydelighed for at underkaste ſig de Principer og Love, ſom ere nødvendige for Bedligeholdelsen af god Orden, leder til Spild. Den Anſtuelle, ſom ſaa mange i Verden nære med Hensyn til de Helliges store Uenighed, beror paa en Misforstaaelſe. Man foregiver, at det er Frugten af en ſlavisk Oposrelfe af den menefſkelige fri Billie til Fordel for Andre. Sandheden er imidlertid denne, at det er en Virkuung, frembragt ved Guds Aland, til hvilken de Hellige ere blevne døbte, forenet med deres Anerkjendelſe og Overholdelſe af et Princip, ſom er nødvendigt for Samfundets Belferd. Følgelig opnaas dette heldige Resultat formedelst Lydighed til Sandheden.

Tiden vil komme, da den næſt fuldkomne Enighed vil eksitere i Kirken, ikke alene med Hensyn til aandelige Ting, men ogsaa i timelige Anliggender, thi Evangelietſ virkelige Formaal er, at forene Menneskene til et almindeligt Broderſtab. En viſ Anſtuelle, ſom vi ofte have hørt Apoſtlen Joseph F. Smith fremſette og forſvare, har altid forekommet os at være fuldkommen rigtig. Den gaar ud fra, at førend de Hellige ſunne blive fuldkommen enige i timelige Anliggender, maa de førſt komme til en fuldstændig Enighed i aandelige Ting. Dette indbefatter Enighed med Hensyn til Forstaaelſen af Evangelietſ Fordringer ſamt en udet Villighed til at vise Lydighed dertil, med det udtrykkelige Formaal for Øje at ville opbygge Guds Rige paa Jordens. Enhver Indſtydelse, ſom modarbejder denne sammenfmeltende, forenende Beſtrebelse, har Intet at gjøre med Kirken i dens Renhed, og de, ſom lade ſig lede deraf, maa nødvendigvis enten frigjøre ſig for dens fordærvende Nærørelſe eller tilſidſt friste den Skæbne at blive udkastede ſom Noget, der er ubrugbart for Opbyggelsen af et Samfund, der er organiseret efter et Mønſter, hvis Beſtemmelle er at tilvejebringe fuldstændig Enighed iblandt Alle, ſom tilhøre det.

Uagtet Kirken i dens nærværende Stilling endnu ikke er kommen til denne fuldkomne Enighed i alle Ting, er der dog unniſkendelige Beviſer for dens stadige Fremſtrid mod et højere, aandeligt Maal. At dette i Virkeligheden er Tilfældet fremgaard tydeligt af den Sindſtemmning og den herlige Forstaaelſe, ſom har været og endnu er fremherſkende blandt Brødrene, ſom arbejde i denne Mission. Disſe Følelſer,

der saaledes næsten uden Undtagelse have gjort sig gjældende blandt Brødrene, har bestyndig paavirket dem til at erkendige sig om hvad deres Foresatte forlangte og ønskede af dem, og derpaa have de almindelig efter bedste Evne søgt at handle overensstemmende dermed. Dette røber Tilstedeværelsen af en stor Grad af aandelig Enighed og en højere Udvilting af aandeligt Liv, hvilket netop afstedkommer denne ypperlige Orden i alle Kirkens Anliggender, som er saa tilfredsstillende samt saa lovene for Guds Riges fremtidige Udvilting.

Denne gode Tilstand er ikke frembragt formedelst Trang eller ved Hjælp af nogen streg Udgørelse af Myndighed, men er derimod Frugten af en gjenfødig Forstaelse, fælles Ønsker og adle Formaal, hvori Alle have lige stor Interesse. Denne Indflydelse, der er blevet saa fremherskende blandt de Hellige i Almindelighed, kunne ogsaa for en stor Del tilstrives Eldsternes udhøje Virksomhed, thi det kan med Sandhed siges, at Stillingen blandt Medlemmerne af de forskellige Grene beror for en stor Del paa deres Fremgangsmaade, som præsidere over eller virker iblandt dem i en kirkelig Egenskab. Hvor forsigtige burde deraf Herrens Ejendomme ikke være i deres almindelige Opførel og Bevægelser, naar de tydelig kunne se, at deres Vandet ikke alene gjør Indvirking paa dem selv, men tilsig i en stor Udstrækning paa dem, som de virke iblandt og for hvem de virde staar som levende Exempler i Efterlevelsen af de himmelstle Sandheder og Præciper, som de ere udsendte for at forkynde.

Ankomst.

Efter en hurtig og for denne Marsk til behagelig Rejse ankom her til Staden den 6te dø. tre af vore Brødre fra Zion, nemlig: P. O. Hansen fra Manti, Sven Erickson fra Grantsville og J. P. Olsen fra Salt Lake City.

Broder Hansen, der er vel kendt fra sin tidligere Virksomhed i disse Lande og har en fremragende Plads i Kirkens Historie i Skandinavien som en af dem, der i Forening med Apostlen Crastus Snow først bragte Evangeliet Fylde til gamle Norden, kommer nu tredie Gang som Missionær til Danmark; de andre to Brødre have derimod ikke været her før som Missionærer. Vi nedbede den Allmægtiges Besig-
nelser over disse vore Brødre og haabe, at de maa blive i Stand til at udføre meget Godt for Herrens Værks Fremme i disse Lande.

Besættelse.

Eldste P. O. Hansen er bestillet til omrørsende Eldste i Københavns Konference,
Eldste Sven Erickson til at arbejde i Göteborg Konference og

Eldste J. P. Olsen til at virke i Aalborg Konference, alle under de respektive Konferencepræsidenters Ledelse.

N. Wilhmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Pionersdagen.

(Fortsat fra Side 23.)

Tiden i Dag vil ikke engang tillade mig at gjøre en kort Oversigt over Mormonbatallionens Historie. Brødrene Rejsen til Guds omrent 2000 Mile over tørre og sandige Ørkener, deres Besværligheder ved at hugge dem igennem de klippefulde og skovrige Bjærgkløfter med deres Dyr, deres lange Marscher over Ørkens dybe Sand, undertiden foruden Fod og Vand eller tilstrækkelige Klæder, overlæsede med Oppakninger og Gavarer, deres Fægtninger med Sletternes rasende og vilde Dyr og de tusinde andre Præver og Farer, som de gjenemgik, er alt sammen Noget, der, hvis det blev strevet, vilde udgjøre en Historie, hvis Lige ikke findes i Menneskeslægtens Aarbøger. Dersom noget andet Selfslab af Mand, dersom Nogen undtagen Israels Eldste, der blevе opholdte og bevarede formedelst de Helliges Tro og Værmer og Guds Belsignalser, havde gjort Forsøg paa at udføre hvad Mormonbatallionen gjorde, vilde deres Ven have blevet efterladte for at blegne paa den store Sandørken, og ikke en Femtedel af dem vilde nogensinde have naaet det stille Havs Kyster.

Efter Batallionens Organisation marscherede den under Oberst Allens Anførsel til Fort Leavenworth. Her blev deune Officer syg og døde. En Tid efter blev det Oberst Cooks Lod at overtage Kommandoen over den topre Skare. De, som marscherede sammen med ham, kunde forstaa ham meget bedre end jeg nu kan beskrive ham. Jeg tror han besad et bedre Hjerte end hans Sprog undertiden syntes at udvise. Han var en stræng Befalingsmand og ligesom Lord Nelson forventede han, at Enhver vilde gjøre sin Pligt. Men han sik til sine Tider

betynsterlige Indsald, der flere Gange sik ham til at forsøge, hvorvidt Mormonbatallionen ville gaa i at adlyde hans Ordre, og dette var strikende mod Fornuftens Negler og god Dømmekraft. For nærmere at oplyse herom, vil jeg, til Fornøjelse for Levningen af Batallionen, som er nærværende her i Dag, hentyde til nogle saa Hændelser, som foregået paa Rejsen, og dersom jeg ikke gengiver enhver Ting opsigligt, som det foregik, vil jeg dog prøve paa at komme det saa nær som muligt, ifølge hvad jeg er bleven fortalt af dem, sem vare med.

Bed en vis Lejlighed, medens Batallionen var i Fjord med at sætte over en Flod, sad Oberst Cook paa sin Mule ved Flodbredten og betrakte sine Mand. Vaaben blev ført af Strømmen saa langt ned i det dybe Vand, at man ikke kunde naa Bund med Baadshagerne. Obersten hød Mandene at sætte deres Hager ved den anden Side, hvilket de gjorde, men kunde ikke naa Bund. „Prøv ved den øverste Side,” sagde han. Dette gjorde de ogsaa, men kunde ej heller der naa nogen Bund. Obersten svang derpaa sin Hat til dem og sagde: „Mine Herrer, naar I komme ned til den kaliforniske Havbugt, ville I faa hilfe Folket fra mig.” Han red derpaa bort uden tilhyneladende at betynde sig om enten de vilde naa Land eller føres ned med Strømmen. Han vendte imidlertid strax tilbage og fandt, at de var komme i Land. Medens han sad der, red Christopher Layton ned til Floden for at vande sin Mule. Oberst Cook sagde til ham: „Unge Mand, jeg ønsker, at Du skal ride over Floden og bringe et Budstab fra mig til Kaptein Hunt.” Da

det var naturligt for Mændene at adlyde Oberstens Ordre, forhøgte han strax at ride over Floden, men var blot kommen nogle saa Stridt ud, da han saae, at hans Mule ikke kunde klare sig mod Strømmen, hvorfor Broder Layton gjorde Holdt. Obersten raabte: „Gaa videre, unge Mand, gaa videre, unge Mand.“ Men Broder Layton blev efter et Øjeblik Overvejelse forvisset om, at dersom han vovede det, vilde baade han og hans Mule næppe kunne undgaa at drukne. Obersten selv troede det samme. Broder Layton vendte derfor sin Mule om og red bort, sigeende: „Oberst, jeg vil se Dem i H— førend jeg vil drukne mig selv eller min Mule i denne Flod.“ Obersten betragtede ham for et Øjeblik og spurgte de Omkringstaende: „Hvad er denne Mand's Navn?“ „Christopher Layton,“ var Svaret. „Vel, han er en usorskammet Karl!“

Bed en anden Lejlighed beordrede Oberst Cook Lot Smith til at bevogte en mexikanf Kreaturgaard, og da der fandtes et Kompagni Forenede Staters Kavaleri lejret i Nærheden, hød han Lot Smith, at hvis Mændene kom for at stjele Gjærestokkene, stulde han drive dem bort med Bajonetten. Mændene kom ganse rigtigt og omringede Stedet, og medens Lot holdt Vagt ved den ene Side, brøde de ned af Indhegnet ved den anden Side og førte det bort. Da Obersten saae, at Gjærestokkene vare borte, spurgte han Lot, hvorfor han ikke adløb Ordre. Denne svarede: „Dersom Det tror, at jeg vil bajonetfægte med Forenede Staters Tropper fordi de tage et Stykke Træ paa Fjendens Grund til at gjøre Ild med, saa har De taget Fejl af Deres Mand.“ Lot forventede at blive straffet, og han blev ogsaa sat under Bevogtning, men der blev ikke gjort noget videre ud af Sagen.

Oberst Cook ansatte ved en vis Lej-

lighed J. G. Bigler til at holde Vagt ved hans Telt. Obersten havde en Indlingsmule, som stod og aad Korn af et Tæppe. En af Fragtmulerne kom til og var den anden behjælpelig med at øde Kornet. Obersten drev den bort flere Gange, men den kom ligesaa ofte tilbage igjen. Til sidst blev Obersten meget opbragt og spurgte Bigler, om hans Gevær var ladet. Han svarede, nej. „Lad det strax og giv det til mig,“ sagde Obersten. Broder Bigler var den Mand, som Enhver, der kendte ham, altermindst kunde forvente vilde spille Obersten noget Puds. Men han tog en Patron, bed den ene Ende af, hvor Kuglen sad, og lod den falde til Jorden, hvorpaa han ladede Gevaret med Krudtet og Papiret, satte en Knaldhætte paa og gav det til Obersten. Flere af Battallionens Officerer stode som Tilstuerne. Da Mulen kom tilbage for at øde af Kornet og befandt sig kun en halv Snes Alen fra ham, affyrede Obersten den Indholdet af Gevaret lige i Hovedet, hvilket kun havde til Følge, at Mulen gav et Snork, vendte sig hurtigt omkring og slog ud efter ham med Bagbenene, hvorpaa den løb et kort Stykke Vej bort, men kom strax tilbage igjen. Dette gav Anledning til betydelig Munterhed blandt Tilstuerne. Det Eneste, som Obersten sagde, da han gav Broder Bigler Gevaret tilbage, var: „Unge Mand, dette Gevær var ikke rigtig ladet.“

Oberst Cook var af Naturen mere strang end fortrolig mod sine Underordnede. Naar han gav en Ordre, som Soldaterne ikke fuldkommen forstod, holdt de ikke af at spørge ham derom. En Gang ønskede han at faa noget Staaltraad til at reparere sit Telt med, og han beordrede derfor en af Soldaterne til at gaa til en vis Mard og hente noget Staaltraad, men han talte saa uthedeligt, at Soldaten ikke forstod,

hvad han mente. Manden begav sig imidlertid paa Vejen for at forrette Oberstet, men begyndte at tanke paa, at han vidste jo ikke hvad han skulde forlange. Han gik derpaa tilbage til Obersten og spurgte ham om hvad det var han skulde hente. Obersten svarede: „Staaltraad, Staaltraad, Staaltraad, Du fordømte — Du.“ Soldaten gik til Manden og bad om noget Staaltraad til Oberst Cook. Men Manden havde ingen Staaltraad, hvorfor Soldaten gik tilbage til Obersten med den Besked. „Hvad forlangte Du?“ spurgte Obersten. „Jeg forlangte Staaltraad, Staaltraad, Staaltraad, Du fordømte — Du.“ „Det er nok, det er nok, nu kan Du gaa til dit Delt.“

Disse Exempler vil give Eder et lille Indblik i Oberst Cooks Sindelag, men han havde et godt og ædelmodigt Hjerte. Han havde stor Agtelse for Mormonbatallionen, og han talte altid vel om den til Regjeringen og alle Mennesker. Da han i 1858 rejste igjennem Salt Lake City tillige med Oberst A. S. Johnson, blottede han sit Hoved til Acre for Mormonbatallionen — disse 500 tapre Maend, som han havde ledt 2000 Mile over Sandørkener og gjennem klippe-riige Bjergkløfster, midt under Tørst, Hunger og Møjsommeligheder, i deres Landes Tjeneste. Maa Gud velsigne Oberst Cook og ligeledes Mormonbatallionen og deres Efterkommere. Maa deres Sønner altid have Ret til Præstesømmet og ere Gud saint deres Fædre gjennem alle tilkommende Slægter.

Vi komme nu til Pionererne, til hvis Acre vi have foranstaltet denne store Højtidelighed i Dag. Paa Grund af Sygdom hvilede Præsident Young og Hovedstyrken af Pionerernes Lejr sig øst for Wasatchbjergene, og den 13de Juli 1847 blev Orson Pratt beskifket til at tage omtrent 23 Vogne og 42 Maend og

gaa med disse i Forvejen for at bane en Vej over Bjergene. Dette Forløbsselskab huggede en Vej gjennem tykke Aspstove samt tætte Krat og Buskads. Orson Pratt og Graftus Snow betraadte først denne Dals Jordbund foran deres eget Selskab den 21de Juli. De nød en behagelig Udsigt over Dalen og vendte samme Aften tilbage til deres Lejr, 1½ Mil oppe i Emigration Canyon.

Den 22de rede Orson Pratt, Geo. A. Smith og syv Andre ind i Dalen, efterladende deres Lejr til at følge efter og anlægge Vej. Da Præsident Young var syg, hørte han med mig i min Vogn, hvori en Seng, var bleven redt for ham, og vi lejrede os for den Rat ved Kompagniets Hovedstyrke ved East Ca-nyon Creek.

Den 23de ankom Resten af Orson Pratts Forløbsselskab til Dalen, sandt en paasende Lejrlads og begyndte strax at pløje. Samme Dag gik jeg tillige med Præsident Young og hans Afdeling af Selskabet over Bjergene og lejrede os omtrent sex Mile fra Mundingen af Emigration Canyon. Vi sandt en meget ujævn Vej, idet vi maatte køre over Stubrene af de Træer, som det forudsaaende Kompagni havde fældet.

Den 24de kørte jeg min Vogn, i hvilken Præsident Young laa, ind i den aabne Dal; det øvrige af Selskabet fulgte efter. Da vi kom ud af Bjergkløsten, hvor hele Dalen laa udfoldet for vort Blik, drejede jeg min Vogn omkring, saa at dens aabne Side kom til at vende mod Vest, og Præsident Young stod op af sin Seng og betrakte Landet. Medens han bestuede det storartede Billedet foran os, blev han for nogle saa Minuter indhyllet i et Syn. Han havde i Forvejen set Dalen i et Syn, og ved denne Lejlighed saae han Zions og Israels tilkommende Herlighed, saaledes som den

skulde blive, naar Folket blev bosat i disse Bjerges Dale. Da Synet var forbi, sagde han: „Det er nok; dette er det rette Sted; hør videre.“ Jeg hørte derpaa til Stedet, hvor Selskabet, som var kommen i Forvejen, havde lejret sig.

Da vi ankom til Lejrpladsen, havde Brødrene begyndt at pløje. Jeg medbragte 2 Skæpper Kartofler, og jeg besluttede, at jeg hverken vilde spise eller drifte, førend jeg havde plantet dem. Kl. 1 om Eftm. havde jeg dem alle i Jorden, og disse tilligemed de Kartofler, som de andre Brødre havde plantet, blev Grundvolden til Utahs fremtidige Kartoffelavl.

Om Aftenen red jeg i Forening med Heber C. Kimball, Geo. A. Smith og Ezra T. Benson op i Bjergene langs City Creek for at søge efter Træmer. Medens vi vare borte paa denne Tur, indtraf en forfriskende Torbenbyge, og det regnede næsten over hele Dalen.

Den følgende Dag (den 25de) var den første Sabbat, som Guds Hellige tilbragte i disse Bjerges Dale, og Geo A. Smith holdt den første Tale, som nogensinde blev holdt her; han esterfulgtes af Heber C. Kimball og Ezra T. Benson om Formiddagen og W. Woodruff, Orson Pratt og W. Richards om Eftermiddagen. Præsident Young, uagtet han var svag, sluttede Forsamlingen med at give nogle gode Raad til de Hellige. Han ønskede, at de hverken skulde arbejde, fiske, lege eller gaa paa Dagt om Søndagen, men derimod gaa til Församling og dyrke Gud. De, som ikke vilde holde Guds Bud, kunde ikke bo hos os, og Ingen skulde kjøbe eller sælge Land, men Alle burde, uden nogen Bekostning, have saa meget, som de kunde dyrke og Ingen skulde eje det, som ikke var hans eget.

Om Mandagen den 26de gik Præ-

sident Young og de Tolv op paa Ensign Peak* og han sagde, at her var netop et passende Sted at opførste et Banner for Nationerne, hvorfor vi kaldte Bjærget Ensign Peak. Jeg var den Første, som betraadte dets Top. Vi besøgte ligeledes de hede og varme Kilder.

Den 27de satte Præsident Young og 14 Andre, iblandt hvilke vare otte af de Tolv, over Floden Jordan og rejste vest til Black Rock**; vi gik ned til Steinen tørstøet, hvor der nu er 10 fod dyb Vand. Præsident Young var den første af Pionererne, som berørte Spens salte Vand. Vi vendte tilbage til Pynten af Bjærget og lejrede os for Natten. Om Morgen den 28de rejste vi tilbage til vor Lejr, der var beliggende paa det Sted, hvor Saltføstaden nu ligger, ledtaget af nogle Ute-Indianere, de første, vi havde set. Efter vor Tilbagetog til Lejren, holdt Præsident Young et Raad med de Tolv og tog derefter en Spiseretur omkring Lejen. Han standsede derefter paa et vist Sted, stodte sin Stok mod Jorden, sigende: „Her skal vor Guds Tempel staa.“ Det var omtrent midt paa Pladsen, hvor vi nu bygge Templet i denne Stad. Det blev derpaa afgjort ved et Rotum, at vi skulle opmaale Store Saltføstad med dens Kvadrater, Lodder og Gader, omtrent saaledes som det findes i Dag. Ved dette vigtige Tilfælde holdt Præsident Young en interessant Tale, som jeg har nedstrevet i min Dagbog.

Vi tilbragte 33 Dage i Store Saltfødal, opmaalte en Stad, byggede et Fort, indeholdende 10 Akers Land, der beskyttedes paa Østsiden af Blokhuse og

* En rundformig Bjærgtop, lidt nord for Staden.

** Den sorte Klippe, beliggende i Saltføsen, omtrent 15 eng. Mile vest for Saltføstaden.

paa de tre andre Sider af Mure, som opførtes af solstørrede Sten.

Den 26de August sagde vi Farvel til de Faa, som efterlodes i Dalen, en Del af hvilke tilhørte Mormonbatallionen; de blevet efterladte af deres Kammerater paa Grund af Sygdom.

Da vi ankom til denne Dal, var den i Sandhed en øde og gold Ørken. Der fandtes ikke Spor af hvilke Folk. Vi fandt kun nogle faa nøgne Indianere, som kunde spise en halv Pot stegte Cri-dets til Middagsmad. Men en stor Forandrings er foregaat med denne øde Ørken. En Slægt er hengaaet. Otte af de tolv Apostle, som vare levende den Gang og af hvilke de fleste vare iblandt Pionererne, ere nu i Andernes Verden. Orson Pratt, Graftus Snow og jeg selv ere de eneste Overlevende af de Tolv, som vare iblandt Pionererne. I Modsetning til den øde Ørken, som vi den Gang fandt, staar jeg i Dag i et Tabernakel, som er fyldt med omtrent 15,000 Sidste-Dages Hellige, der have fulgt Pionererne ind i disse Bjerges Kamre. Naar vi kastede vojt over disse Dale, som den Gang var en Ørken, finde vi, at de blomstre af 150,000 Helliges Industri — af Zions Spønner og Østre, som ere blevne indsamlede formedelst Guds Besalinger og Jesu Kristi Evangeliums Forkyndelse. Vi, som Pionerer og Guds Folk, opfyldte Profetierne og føje et nyt Kapitel til Historien. Dette Tabernakel, hvori vi i Dag befinde os, er det selv samme Tabernakel*, som Esaias saae i et Syn for over 2600 Aar siden, hvilket skulde være til Skygge om Dagen samt et

Skjul for Vandstyr og Regn. Vi ere ogsaa i Færd med at opføre vor Guds Hus, som Profeten saae skulde bygges paa Bjærgenes Toppe i de sidste Dage og hvortil Folket skulde strømme. Esaias siger i sit andet Kapitels 3die Vers: „Og mange Folk skulle gaa og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjærg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier, thi af Zion skal Loven udgaa og Herrens Ord af Jerusalem.“

Vort hele Liv, Historie og Rejser er blevet omtalt af de gamle Profeter. Eftersom Pionererne kom til denne øde Ørken og de Hellige have fulgt dem for at opfylde Profetierne, for at faa Ørkenen til at blomstre som Rosen, for at faa Sæd ved Bjærgstrømmene og det stille Vand, for at bruge Fyrretæ, Kindtræ og Buxbom til at pryde Guds Helligdoms Sted med og til at gjøre hans Fodders Sted herligt, og eftersom der kun er en Levning tilbage af Pionererne, Mormonbatallionen og Zions Lejr, lad os derfor ere vor Kaldelse med at opbygge Guds Zion og Nige paa Jorden, indtil det Hele er fuldkomment gjort, og lad os ikke skuffe dem, som sendte os, ejheller dem, som have set os i Syner og ved Nababeringer, men lad os fuldkomme og opfyldte vor Bestemmelse til vor himmeliske Faders, Englenes og alle gode Menneskers Tilsfredshed.

Bed Slutningen af disse Bemærkninger, som den store Forsamling besvarede med et lydeligt Amen, traadte «Union Glee Club» frem og sang Krigssangen: Comrades in Arms», som blev belpillet med velsortiert Bisald. (Forts.)

* I de danske Bibeloversættelser staar der „Hytte.“ Es. 4. 6.

Af alle Karakterer er Forræderen den mest foragtelige; hvo, som stoler paa ham, fosterer en Slange ved sit Bryst.

Correspondance.

Ombord paa Dampstibet „Nevada“, den 13. Sepibr. 1880.

Præs. N. WilhelmSEN.

Kjære Broder!

Da vi nu begynde at nærme os Amerikas Land, ville vi sende Dem nogle Linier og underrette Dem om vor Rejseforsættelse fra Hull. Efter en heldig og fornøjelig Tur igennem det smukke England, ankom vi Tirsdag den 31te August om Eftermiddagen til Liverpool, hvor vi blev indkvarterede paa to Hoteller; her opholdt vi os de to følgende Dage og blev vel behandlede. Fredag den 2de Septbr. om Eftm. gif vi, tillige med 138 engelske og 38 tyske Hellige, ombord paa Dampstibet „Nevada“. Præsident Budge samt flere af Brødrene fra Kontoret i Liverpool besøgte os den følgende Dags Morgen og Selvstabet blev organiseret som følger: John Rider, Præsident, George H. Taylor og Peter Reid, Raadgivere, John Kienke, Kaptein for Bagten, og B. S. Young, Skriver. Organisationen fra København for de skandinaviske Helliges Vedkommende stadsfestedes. Derefter blev de nødvendige Raad og Instrukser givne os af Brødrene Budge, Nicholson og Andre. Vi fandt Altting indrettet paa bedste Maade for Emigranternes Behagelighed. Stibet er inddelt i Kamre med Plads til 24 Personer i hvert; for hvert af disse Kamre blev der udnevnt en Eldste med to Hjælpere til at varetage de Helliges Larv. Vi forlod Liverpool d. 4de Septbr. Indtil Dato have vi mydt god Behand-

ling, og Skibets samtlige Officerer og Mandstab have været meget imødekommede og venlige imod os. Vor Føde har været god og upåklagelig og de Syge have fået extra Forplejning. Vi have ogsaa haft saa behageligt Vejr paa Overfarten, som vi paa denne Aars tid kunde have Grund til at forvente; desvagt har vi haft en Del af Emigranterne været syge til sine Tider, og dette var især Tilsæltet den 6te, 7de og 8de ds. En Broder fra Svejts er død, hvilket er det eneste Dødsfald, som har indtruffet paa Rejsen. Vi have, trods den temmelig betydelige Søgang, afholdt flere gode Forsamlinger ombord og i Aften skulle vi tale til Skandinaverne. Fred, Enheds og god Forstaelse har hersket blandt os hele Tiden.

Den 15de Septbr.

Vi have Land i Sigte; Alt vel ombord! De Hellige ere glade og meget taknemmelige til Herren for en saa lykkelig og behagelig Overrejse. I Forening med de andre Brødre i den skandinaviske Mission hilses De paa det Venligste fra Emigranterne og alle de her ombord værende Zionsbrødre. Bedende den Allmægtige at velsigne Dem og alle Deres Medhjælpere med en rig Fylde af Herrens Land og med de nødvendige Evner og Gaver til fremdeles at virke for Guds Riges Fremme i de nordiske Lande, forblive vi

Deres Brødre i Evangeliet,
Jonas Halvorsen, C. C. Asmussen,
A. P. Rose.

Dræbt. Julian Flygare, 11 Aar gammel og ældste Søn af Bisrop N. C. Flygare, blev dræbt ved et sørgetligt Ulykkesstisfælde, som indtraf d. 14de August i Ogden, Utah, medens han tillige med to andre Drengs legede med nogle Hesseapparater i en ny Bygning, som var under Opsærelse. Vi sympathisere hjertelig med Broder Flygare og Familie i deres dybe Sorg.

Indhold.

Pionersdagen	17,27.	Indhold.
Redaktionsbemærkninger:		Ankomst og Bestilkelse 26.
Kirkens aandelige Enheds	24.	Korrespondance 32.
		Dræbt 32.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. WilhelmSEN, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Bording.